

Îndrăgostit de București

Adrian Păunescu

Nu știu de ce, pe cât m-afund în viață
mă simt atras de fleacuri omenеști,
și-mi place-n anotimpul de vacanță
să-ntârzii, să ramân în București.

De el ne-am săturat, dar el ne place,
el e un prag lovit să vezi alt prag,
și-acum, când sânt sătul de locul zilnic
mă simt golit și-mi e deodată drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadența
și-am s-o mai bat atât cât voi trăi,
spre un Olimp ascuns pe orice stradă
în căutarea mării poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
și au trecut aiurea anii mei
aici copiii mi-au venit la viață
și am născut și-am îngropat idei.

La București, copilăria toată,
visam s-ajung să pot și eu vedea
celebrii câini ce au covrigi în coadă
și să-ntâlnesc și eu pe mama mea.

Eu vara aș iubi-o pe orbește,
dar simt că toamna-i anotimpul meu,
când frunze și lumini pe bulevarde
mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
și oamenii romanțe triste vor,
și-n curți se face vin din must de struguri
și toți bucureștenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut
și să-l găsesc întodeauna treaz,
nu este el cel mai frumos din lume,
dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în țară
și să câștig aripi dumnezeiești,
să pot gusta melancolia toamnei

POEZII ONLINE

în fiecare colț de București.